

ΛΙΛΑ ΚΟΝΟΜΑΡΑ

Ο χάρτης του κόσμου στο μυαλό σου

Μυθιστόρημα

ΚΕΔΡΟΣ

Λίλα Κονομάρα: *Ο χάρτης του κόσμου στο μυαλό σου*

ISBN 978-960-04-4941-9

Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Άγης Μπράτσος
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Λίλα Κονομάρα, 2018*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2018*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

Ισιώνω ένα κλαδί
Που τσάκισε. Τα φύλλα
Είναι βαριά από νερό κι από σκιά
Όπως ο ουρανός αυτός πριν την ημέρα.

Ακόμη. Ω γη, σημεία
Ασυγκέραστα, αραιοσπαρμένα μονοπάτια
Αλλά ομορφιά, ομορφιά ακέραια,
Ποταμού ομορφιά,

Ο κόσμος αυτός ας παραμείνει
Σε πείσμα του θανάτου
Κουρνιαγμένη στο κλαδί
Η γκρίζα ελιά [...]
Ο κόσμος αυτός ας παραμείνει
Όπως σταματά κι ο χρόνος
Όταν ξεπλένεις την πληγή
Ενός παιδιού που κλαίει.

Και όταν επιστρέφεις
Στη σκοτισμένη κάμαρα
Κοιμάται πια γαληνεμένο,
Νύχτα, αλλά φως.

[...]
Και ακόμα: Στο καλοκαίρι
Έχει δοθεί μια μόνον ώρα
Μα η δική μας η ώρα ας είναι
Πλατειά σαν το ποτάμι.

Γιατί δεν είναι μες στον χρόνο
Μα μες στον πόθο
Που έχει δύναμη η λήθη
Και που ο θάνατος δουλεύει –

Υβ Μπονφουά, *Ποιήματα*, «Ο κόσμος αυτός ας παραμείνει»,
μτφρ. Μάρκου Καλεώδη, εκδ. Περισπωμένη

1

Βασίλης

Σχημάτισα το νούμερο και περίμενα. Ο Σάββας αργούσε συνήθως να το σηκώσει. Στο τρίτο χτύπημα ωστόσο μια ευγενική φωνή μου απάντησε:

«Ξενοδοχείο “Αστόρια”, καλημέρα σας!»

Η έκπληξή μου ήταν τέτοια που δεν μπόρεσα να αρθρώσω λέξη. Η υπάλληλος επανέλαβε την πρότασή της, αυτή τη φορά λίγο πιο δυνατά. Η φωνή της είχε την ίδια νότα ανυπομονησίας και συγκατάβασης που έπιανα και στη φωνή της Εύας όταν δεν καταλάβαινα αμέσως τι μου έλεγε. Μετά την τρίτη αποτυχημένη απόπειρα να λάβει κάποια απάντηση, έκλεισε το τηλέφωνο.

Σχημάτισα πάλι το νούμερο, αυτή τη φορά όμως πιο αργά και προσεκτικά. Το αποτέλεσμα ήταν ακριβώς το ίδιο. Και πάλι έμεινα άναυδος, προσπαθώντας να βρω μια λογική εξήγηση. Πώς ήταν δυνατόν ένας αριθμός που καλούσα τουλάχιστον μια φορά τον μήνα, εδώ και χρόνια, να μην αντιστοιχεί πια στον συνδρομητή και παλιό μου φίλο Σάββα Αποστόλου; «Με συγχωρείτε, λάθος», ψέλλισα μετά τη δεύτερη έκκληση της υπαλλήλου και έσπευσα να κλείσω το τηλέφωνο.

Κατευθύνθηκα προς το μπάνιο φουώντας τη μύτη μου, που έκλεινε πάντα τέτοια εποχή. Αλλεργία και χρόνια ιγμορίτιδα. Ολέθριος συνδυασμός. Ήξερα βέβαια ότι η μνήμη μου μου έπαιζε συχνά διάφορα παιχνίδια, το συγκεκριμένο όμως νούμερο ήταν

από τα λίγα που είχαν χαραχτεί ανεξίτηλα στο μυαλό μου όπως η προπαίδεια ή οι στίχοι κάποιων ανόητων στην πλειονότητα τραγουδιών. Άνοιξα ωστόσο τον τηλεφωνικό κατάλογο στο Α. Δεν είχα κάνει λάθος. Τι σήμαινε λοιπόν όλο αυτό; Δεν είχαν περάσει δεκαπέντε μέρες από την τελευταία φορά που είχαμε τηλεφωνηθεί. Συναντηθήκαμε το ίδιο κιόλας βράδυ. Ο Σάββας ήταν ευδιάθετος και δεν σταματούσε να λέει ιστορίες σιγοπίνοντας την μπίρα του. Ύστερα από κάθε γουλιά έμενε πάντα λίγος αφρός πάνω στο ξανθοκάστανο μουστάκι του. Μου άρεσε να τον βλέπω να εξαφανίζεται σιγά σιγά καθώς εκείνος έγερνε πίσω στην καρέκλα.

Δεν βρισκόμασταν πολύ τακτικά με τον Σάββα, πολλές φορές μεσολαβούσαν μεγάλα κενά. Η δουλειά του, ταξιδιωτικός πράκτορας με όνομα στην αγορά, τον υποχρέωνε να ταξιδεύει συχνά. Λίγα λεπτά αφότου συναντιόμασταν όμως, η κουβέντα κυλούσε αβίαστα, λες και την είχαμε αφήσει στη μέση την προηγούμενη. Υπήρχε ανάμεσά μας αυτή η οικειότητα που έχεις μόνο με τους ανθρώπους που ξέρεις από μικρός. Τον θεωρούσα τον καλύτερό μου φίλο. Πίστευα πως το ίδιο ένιωθε κι εκείνος.

Ενώ ξυριζόμουν, γυρόφερα στο μυαλό μου το μυστήριο κάμποσες φορές χωρίς να βρω κάποια ικανοποιητική εξήγηση. Αποφάσισα να μεταθέσω τη λύση του προβλήματος για αργότερα.

Με γρήγορες, κοφτές κινήσεις ξέπλυνα το πρόσωπό μου. Ύστερα χτένισα τα μαλλιά μου, που πετούσαν δεξιά και αριστερά. Παρά την ηλικία μου εξακολουθούσαν να είναι πλούσια και στυλπνά, πράγμα που με γέμιζε ευχαρίστηση κάθε πρωί όταν αντίκριζα το είδωλό μου στον καθρέφτη: ψηλός, ευθυτενής, με ελάχιστα παραπανίσια κιλά και άψογη οδοντοστοιχία. Ύψος επιβλητικό και αξιόπιστο, παρουσιαστικό που ενέπνεε αισιοδοξία, όλα αυτά ήταν σημαντικά για τη δουλειά μου, δεν είχαν να κάνουν όμως μόνο μ' αυτό. Ήμουν ο άνθρωπος που ήθελα να είμαι. Αν εξαιρούσες τις

δυσκολίες των καιρών, δεν είχα παράπονο από τη ζωή μου. Τα παιδιά, το φαρμακείο, η σχέση μου με τη Μαριάννα, όλα πήγαιναν καλά. Ψαλίδισα προσεκτικά δυο τρίχες που πρόβαλλαν με αναίδεια κάτω απ' τη μύτη και άπλωσα στο πρόσωπό μου την κολόνια. «Πολύ γλυκερή», μουρμούρισα, «αύριο θα βάλω την παλιά», όμως, μολονότι έκανα την ίδια σκέψη για χιλιοστή φορά, ήξερα ότι δεν θα την υλοποιούσα. Η κολόνια ήταν δώρο της Εύας για τη γιορτή μου. Η ίδια ούτε που θα το πρόσεχε, ήμουν σίγουρος, εγώ όμως κολλούσα σε τέτοια μικροπράγματα σε βαθμό που θύμωνα με τον εαυτό μου γι' αυτό.

«Πήγε κιόλας οχτώ και είκοσι!» μονολόγησα κοιτάζοντας το ρολόι του διαδρόμου. Η Βιργινία μου έφερε τον καφέ, με το άλλο χέρι πήρα την τσάντα της ανακύκλωσης για να την αδειάσω και κατευθύνθηκα βιαστικός προς την πόρτα. Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο. Να δεις που θα είναι ο Σάββας, σκέφτηκα, και όλα αυτά θα έχουν μια πολύ απλή εξήγηση. Ήταν η Εύα:

«Έλα, μπαμπά, τι γίνεται;»

«Καλά, καλά...Πού είσαι; »

«Μπαίνω στο μετρό. Είδες το μήνυμα που σου 'στειλα χτες;»

«Ποιο μήνυμα;»

«Που σου έλεγα ότι δεν θα περάσω απόψε γιατί είμαι καλεσμένη στη Μάγια για φαγητό;»

«Α, ναι... ναι... στη Μάγια...»

«Μπαμπά, έχεις κάτι;»

« Όχι, αλλά...»

«Αλλά τι;»

«Δεν είναι σημαντικό, απλώς μου έχει κολλήσει στο μυαλό», ομολόγησα τελικά άθελά μου. «Προσπάθησα πολλές φορές να πάρω τον Σάββα και αντί γι' αυτόν, αν είναι ποτέ δυνατόν, βγαίνει το ξενοδοχείο "Αστόρια"».

«Ε, προφανώς, θα λείπει πάλι και θα έχει κάνει εκτροπή», μου

απάντησε η Εύα κάνοντάς με για άλλη μια φορά να αισθανθώ ηλίθιος.

Της έκλεισα το τηλέφωνο κάπως απότομα, προφασιζόμενος μια ξαφνική δουλειά. Αμέσως μετά ξανάρχισα να φυσάω δυνατά τη μύτη μου, που παρά τις προσπάθειές μου εξακολουθούσε να παραμένει βουλωμένη, και κατέβηκα στο φαρμακείο. Κάποια στιγμή, μέσα στο πρωινό, σκέφτηκα να επαληθεύσω τη θεωρία της. Σχημάτισα πάλι τον αριθμό και περίμενα. Αυτή τη φορά η φωνή ήταν αντρική. Δεν είχε γίνει καμιά εκτροπή, δεν ήξεραν κανέναν Σάββα Αποστόλου.

2 Εύα

Άλλες τρεις στάσεις. Σκατά. Έχεις αργήσει. Όλα γύρω σου υπογραμμίζουν το γεγονός. Σου θυμίζουν διαρκώς:

- 1) Πού βρίσκεσαι και γιατί.
- 2) Ποια κατεύθυνση έχεις επιλέξει.
- 3) Ποιος είναι ο τελικός στόχος, η ώρα και η μέρα.

Φώτα αναβοσβήνουν στο έδαφος, μεγάφωνα, πόρτες ανοιγοκλείνουν με τον χαρακτηριστικό θόρυβο. *Δεν υπάρχει γνωστή γιορτή σήμερα, Τετάρτη 5 Δεκεμβρίου του 2013.* Μπορείς να προσπαθήσεις να αφηθείς σε διάφορες ονειροπολήσεις, να φαντασιώνεσαι τον γκόμενο απέναντι ή να θυμάσαι σκηνές από τη χτεσinoβραδινή ταινία, αυτό όμως δεν θα κρατήσει πολύ. Κάθε τόσο το παρόν θα επιστρέφει σαν ένα επίμονο χτύπημα στην πλάτη: 5 Δεκεμβρίου του 2013, ώρα οχτώ και είκοσι τρία πρώτα λεπτά! Σ' αυτό το σημείο σε πιάνει πάντα δυσφορία. Ένα ηλίθιο κέντρο του εγκεφάλου τη μεταφράζει, άγνωστο γιατί, σε πείνα, νιώθεις ότι θα μπορούσες να κατεβάσεις ένα ολόκληρο ράφι σούπερ μάρκετ, μόνο που στην τσάντα σου ως συνήθως δεν υπάρχει τίποτα, ποτέ δεν προνοείς. Μάλλον επειδή βγαίνοντας από δω μέσα προτιμάς να ξεχάσεις το σκηνικό, να το βγάλεις τελείως απ' το μυαλό σου, οπότε ακολουθεί η έκλυση γαστρικών υγρών, η πείνα μετατρέπεται σε αναγούλα και τελικά το στομάχι σου δένεται κόμπος, το σφίξιμο γίνεται πόνος, αυτό ακριβώς ήθελες να απο-

φύγεις και την πατάς για άλλη μια φορά. Τουλάχιστον λύθηκε το πρόβλημα της πείνας, απαντάει η δεύτερη φωνή μέσα σου, αυτή που κάνει πάντα τον αντίλογο και πάσχει από το σύνδρομο της Πολυάννας.

Φανταζόσουν ότι εδώ κάτω θα παίζουν άλλα πράγματα. Φάσεις υπόγειες, γεμάτες μυστήριο, ειδικά στο διάστημα που μεσολαβεί ανάμεσα σε δυο σταθμούς, ξέρεις, όταν το σκοτάδι αγκαλιάζει τον συρμό. Εγκαθίσταται εκείνη η αμήχανη έκφραση στα πρόσωπα που δεν μπορούν να προσποιηθούν ότι χαζεύουν τη θέα, οπότε αρχίζουν να στριφογυρίζουν με μανία το λουρί της τσάντας, σταυρώνουν και ξεσταυρώνουν πόδια, τινάζουν αόρατους κόκκους σκόνης, και λοιπά. Μερικοί ανταλλάσσουν φευγαλέα βλέμματα που σε κάποιες περιπτώσεις θα μετατραπούν σε προτάσεις του τύπου «καθόσουν απέναντι και φορούσες μαύρο μπλουζάκι, εγώ...» Άλλοι διαβάζουν στα κλεφτά την εφημερίδα του διπλανού. Υπάρχουν κι εκείνοι που κλείνουν τα μάτια και κάνουν πως κοιμούνται. Το βλέμμα είναι προφανώς αυτό που τους δυσκολεύει περισσότερο. Το δικό τους, των άλλων, ζόρικη φάση ο κενός χρόνος παρέα με αγνώστους. Μόνο τα παιδιά μπορούν να το διαχειριστούν.

Κάποτε, στις αρχές, μεσολαβούσε μεγάλο χρονικό διάστημα ανάμεσα σε δυο στάσεις. Σ' εκείνο το σημείο της διαδρομής ο οδηγός πάταγε γκάζια, νόμιζες πως βουτούσες με φόρα σ' ένα ατέλειωτο σκοτάδι. Ο σκληρός δίσκος εμφάνιζε αυτομάτως κάθε πιθανό σενάριο καταστροφής – σύγκρουση, εκτροχιασμό, σεισμό, επίθεση με δηλητηριώδες αέριο ή βόμβα. Απαραίτητη υπόκρουση, ουρλιαχτά από σειρήνες. Σκάναρες το τοπίο γύρω σου, προσπαθούσες να εντοπίσεις τους φρικαρισμένους. Μόλις διέκρινες τα σημάδια, ακολουθούσε αίσθημα ανακούφισης, αν και ποτέ δεν σ' άρεσαν οι ομαδοποιήσεις. Σου προξενούν κάτι ανάμεσα σε απέχθεια και τρόμο και συνδέονται με έντονο αίσθημα αποκλεισμού που ερμηνεύεται από τα εγκεφαλικά κύτταρα ως ασφυξία. Σε κά-

ποια πρόσωπα ο τρόμος αναβόσβηνε σαν φωτεινή επιγραφή. Γρήγορα όμως φτιάχτηκαν ενδιάμεσοι σταθμοί και τέλειωσε κι αυτό.

Στην πραγματικότητα, δεν συμβαίνει ποτέ τίποτα. Πρόκειται απλώς για ένα παρόν χωρίς συνέχεια. Το καταπίνεις σε μικρές δόσεις. Το κάνεις sms, mail, ανάρτηση στο Facebook, selfie. Διαστέλλεται όσο κρατάει ένα τραγούδι ή η ανάγνωση ενός άρθρου στο Διαδίκτυο πριν σκάσει στα μούτρα σου σαν εκείνες τις τοιγλόφουσκες με την αηδιαστικά γλυκερή γεύση. Το μαζεύεις και ξαναρχίζεις. Η κατανομή αυτή σε βολεύει, είναι απολύτως ρεαλιστική, σχεδόν χειροπιαστή. Έχεις τον χρόνο στα χέρια σου, τον απλώνεις, τον συρρικνώνεις, βιώνεις τις δισεκατομμύρια νανοστιγμές με μέγιστη ή μηδενική αποδοτικότητα. Δεν μπορείς φυσικά να έχεις τη συνολική εικόνα, δεν γίνεται να εγκαταλείψεις τη θέση σου και να βγεις απέξω. Χιλιάδες πράγματα συμβαίνουν παράλληλα κι εσύ πηδάς από το ένα στο άλλο. Τα ξερνάς στην επόμενη στάση. Δεν μπορείς να ισχυριστείς πως έχει συνέχεια όλο αυτό εκτός ίσως από τη συνέχεια της τυχαιότητας. Η διάρκεια όμως είναι μια επινόηση, κάτι σαν την αιώνια αγάπη και άλλες παρόμοιες ηλιθιότητες με τις οποίες σου γεμίζουν το κεφάλι. Όλα έχουν ημερομηνία λήξης, υπολογισμένο προσδόκιμο ζωής. Άνθρωποι μπαίνουν, βγαίνουν, φως, σκοτάδι, φως και ξαφνικά έχεις βρεθεί στην άλλη άκρη της πόλης. Στο επόμενο κεφάλαιο της ζωής σου.

Έχεις σφηνώσει το σακίδιό σου ανάμεσα στα καθίσματα, πράγμα που αφαιρεί κάποιο χώρο από τη διπλανή σου. Κάθε τόσο σου ρίχνει ένα ενοχλημένο βλέμμα κι ύστερα κοιτάζει με νόημα το σακίδιο, αλλά εσύ κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις. Διπλώνοντας τη γλώσσα προς τα μέσα, φτιάχνεις μια φούσκα και την αφήνεις να σκάσει με θόρυβο. Ακολουθεί δυνατό ξεφύσημα αποδοκμασίας. Προσπάθειες να σε σπρώξει με τον αγκώνα της. Τζίφος. Οι πόρτες ξανακλείνουν. Η υπαρκτότητα επιστρέφει. Άλλες δυο

στάσεις. Σκατά. Η σημερινή συνάντηση είναι καθοριστική. Δεν πρέπει να αργήσεις.

Η ζέστη ανεβαίνει, το βαγόνι είναι ασφυκτικά γεμάτο. Ο γέρος απέναντι σκουπίζει το μέτωπό του μ' ένα μαντίλι. Καλά, υπάρχουν άνθρωποι σήμερα που χρησιμοποιούν ακόμα μαντίλια; Στο άλλο χέρι, μια πλαστική σακούλα. Την κρατάει σφιχτά. Μέσα φάκελοι μεγάλου μεγέθους, ιατρικές εξετάσεις το πιθανότερο. Ποια είναι άραγε η διάγνωση; Πολύ παχύς, κατακόκκινο πρόσωπο, πρησμένα άκρα, «φίλε, δεν ξεκινάμε καλά». Ελαφρώς ξιτισμένος ιδρώτας και γεροντίλα, καθώς ανασηκώνει το χέρι για να ανοίξει το παράθυρο. Η γεροντίλα είναι γλυκερή. Παράξενος συνδυασμός, καμιά από τις δυο μυρωδιές δεν εξουδετερώνει την άλλη. Ήχος κινητού. Τα βλέμματα στρέφονται προς τα κει. «Έλα, δεν σ' ακούω, είμαι στο μετρό, θα σε πάρω μόλις φτάσω στο γραφείο». Τι είδους γραφείο; αναρωτιούνται σίγουρα οι περισσότεροι. Ο τύπος, πολύ περιποιημένος. Κοστούμι, γραβάτα, χαρτοφύλακας, οπωσδήποτε ένα δυο Πάρκερ στις ειδικές θεσούλες στο εσωτερικό, θήκη για επαγγελματικές κάρτες. Η γραβάτα, μιλάμε, δεν υπάρχει, αυτό βέβαια δεν σημαίνει τίποτα, συμβαίνει στους περισσότερους, η απόφαση όμως βγαίνει σχεδόν τελεσίδικη μόλις φτάνεις στο παπούτσι: ασφαλιστής. Το συγκεκριμένο επάγγελμα απαιτεί αυτήν ακριβώς την clean-cut εμφάνιση. Ο πελάτης πρέπει να πειστεί για τη φερεγγυότητα των προθέσεων της εταιρίας και του αντιπροσώπου της επί της γης. Οκέι ως εδώ. Μια πιο προσεκτική ματιά ωστόσο αποκαλύπτει άλλα. Η προσπάθεια δεν καταφέρνει να προβιβαστεί σε μία κομψή τελική εικόνα. Κάτω από τη γυαλιστερή πρώτη εντύπωση το φτηνιάρικο караδοκεί. Ξέρεις να ξετρυπώνεις γρήγορα τις κρυψώνες, τα αμέτρητα καμουφλάζ πίσω από απομιμήσεις, μεϊκάπ, γυαλιά. Ύστερα από τόσους αιώνες, είναι η αλήθεια, τα πράγματα έχουν γίνει πιο πολύπλοκα, το φτηνιάρικο έχει βρει διάφορους τρόπους να πλασάρεται. Ξέρει να

γίνεται ωραίο, πρωτότυπο, απόλυτα ικανοποιητικό για το σύντομο χρονικό διάστημα που θα χρησιμοποιηθεί. Όπως το γαλάζιο βερνίκι στα δάχτυλα των χεριών της γκόμενας που στέλνει sms. Μπιπ, μπιπ! Η απάντηση δεν αργεί να έρθει. Εκείνη χαμογελάει και σταυρώνει τα πόδια. Η φούστα ανασηκώνεται, η σάρκα σφριγηλή. Κάποια σημάδια κυτταρίτιδας βρίσκονται ακόμα στο στάδιο της χαριτωμένης ατέλειας. Ο έφηβος μπροστά της καρφώνεται. Οι ορμόνες τρελαίνονται, σπρώχνουν γερά κάτω από το δέρμα του προσώπου εκκρίσεις. Λογικά θα σκάσουν μύτη τις επόμενες ώρες. Νέα στρώση σπυριών θα παραταχτεί πλάι στην προηγούμενη. Ο γέρος καρφώνεται επίσης, του πέφτει το μαντίλι, σκύβει, το κόκκινο γίνεται μπλαβί, προσοχή, silver alert! Εκείνη τα πιάνει όλα, αλλά δεν το δείχνει. Κουνάει απλώς το πόδι της. Μαγεμένοι οι άλλοι δυο ακολουθούν με το βλέμμα την κίνησή της σαν να 'ναι μπαλάκι σε αγώνα τένις. Η σεξουαλικότητά της μοιάζει κολλημένη επάνω της σαν ψεύτικη βλεφαρίδα. Πανομοιότητα με άλλων τριών κοριτσιών που παίρνει το μάτι σου να χαχανίζουν όρθια μπροστά στην πόρτα. Ποια είναι άραγε εκείνη η στιγμή που την κάνει μοναδική; Μήπως όταν σφίγγει το μαξιλάρι στο μισοσκόταδο του δωματίου της, ενώ δεκάδες γυάλινα μάτια από στοιβαγμένα λούτρινα την παρατηρούν; «Μα κάντε επιτέλους στο πλάι να αφήσετε τον κόσμο να βγει! Τς, τς, τς!» Η διπλανή σου βγαίνει αγανακτισμένη και κατευθύνεται προς τη δεξιά πλευρά της κυλιόμενης παραμονεύοντας το επόμενο θύμα της. Παγίδα νούμερο ένα, παραμονή στην αριστερή πλευρά της σκάλας και φρακάρισμα της λωρίδας ταχείας κυκλοφορίας. Παγίδα νούμερο δύο, πέταγμα χρησιμοποιημένου εισιτηρίου στο δάπεδο.

Οι πόρτες ξανακλείνουν. «Κυρίες και κύριοι, με συγχωρείτε για την ενόχληση. Ονομάζομαι Σπύρος Αναστασάκος και είμαι 19 χρονών. Βγήκα από τη φυλακή και είμαι δυο μήνες καθαρός...» *Εντάξει, φίλε, κι εγώ είμαι η Lady Gaga. Και να σου πω, μην κάνεις*

και σηκώσεις το μανίκι του πουκάμισου γιατί, με τους σαράντα βαθμούς που έχει εδώ μέσα, μπορεί να αρπάξεις κανένα κρύωμα και να τρέχουμε. Ο τύπος προχωράει σέρνοντας τα βήματά του, σταματάει για λίγο. Το βλέμμα του καρφώνεται σ' ένα λεκέ στο πάτωμα. Για λίγα μόλις δευτερόλεπτα βγαίνει από τον κόσμο και χάνεται σ' ένα κουβάρι μισοαρχινισμένων σκέψεων και παραισθήσεων. Ακούγεται ήχος κέρματος που πέφτει στο τενεκεδάκι. Λειτουργεί σαν φλασιά. Ο τύπος επανέρχεται, ξαναπιάνει το ταπεινό, δυστυχημένο ύφος από το σημείο όπου το είχε αφήσει και προχωράει τρεκλίζοντας προς το βάθος του συρμού. Μια γριά παρακολουθεί την παράστασή του κουνώντας το κεφάλι με νόημα. Στοίχημα πως ψάχνει την ευκαιρία κάτι να πει. Για τη σημερινή νεολαία, τον Χριστό, τη Δευτέρα Παρουσία, τις τιμές στη λαϊκή, δεν έχει σημασία, θέλει απλώς κάτι να πει. Ίσως και να είναι η μοναδική της ευκαιρία μέσα στη μέρα. Κάποιος φτερνίζεται. «Παρακαλείστε να προσέχετε τα προσωπικά σας αντικείμενα...» Η γριά τσεκάρει την τσάντα της. Η στιγμή χάνεται. «23 νεκροί από επιδρομές στο...» Στο; Αλλαγή σελίδας. «Κοίτα, αγάπη μου, στον ζωολογικό κήπο της Μεμβούρνης γιορτάζουν τη γέννηση ενός πάντα. Είναι το πρώτο, λέει, που καταφέρνει να γεννηθεί... Τι ρομαντικό!» Εκτός από τα αμέτρητα σπυριά στο μέτωπο, ο έφηβος σκαλίζει και τη μύτη του. Το ίδιο ηλίθιο βλέμμα που έχει ώρες ώρες και ο Άρης, μιλάμε copy paste. Στέκεται μπροστά ακριβώς από τη διαφήμιση με το συμπλήρωμα διατροφής, έτσι που φαίνεται σαν να χώνει τις μύξες μέσα στο εικονιζόμενο κουτί. Ποτέ δεν ξέρεις βέβαια, μπορεί αύριο να ανακαλύψουν ότι η μύξα είναι αντιοξειδωτική, αντικαρκινογόνα, ότι περιέχει ωμέγα 3, αμινοξέα, βιταμίνη Ε και τα σχετικά. Εδώ που τα λέμε, δεν θα 'ναι και το χειρότερο που έχεις φάει. Υπάρχει άραγε ανώτατο όριο σιχαμάρας στο οποίο μπορεί να φτάσει κανείς; Στο μετρό πάντως τα ποσοστά ανεβαίνουν, αυτό είναι σίγουρο. Κάθε τυχαίο άγγιγμα ισοδυναμεί με εκατομ-

μύρια μικρόβια που ανταλλάσσονται αυτοστιγμεί. Σταγόνες φτερινίσματος διαγράφουν πίδακες, οσμές ποτίζουν τις χειρολαβές και μεταφέρονται από τη μια άκρη της πόλης στην άλλη. Όλα είναι εκεί μπροστά στα μάτια σου, τα βλέπεις, τα μυρίζεις, σε αγγίζουν, κολλάνε επάνω σου, τρυπώνουν ύπουλα μέσα σου. Όχι, δεν υπάρχει delete. Σαν στάθμη νερού που ανεβαίνει η μαυρίλα κατακλύζει τον συρμό, έχει ξεπεράσει το ύψος των καθισμάτων, σφίγγει τον λαιμό και προχωράει, ουρλιαχτά από σειρήνες, τέλος χρόνου. Οι πόρτες ανοίγουν. Επιτέλους Σύνταγμα.